

SOLYLUNA - stichting oog voor kinderen

OKTOBER
2006

Studenten zamelen geld in!

Aan de Hogeschool van Amsterdam kunnen studenten ook de opleidingen fysiotherapie, ergotherapie, oefentherapie-mensendieck en/of HBO-verpleegkunde volgen. Tijdens hun introductieweek zamelen de eerstejaars elk jaar op een middag geld in voor een goed doel dat een relatie heeft met de gezondheidzorg.

Daarbij hebben zij een voorkeur voor kleinere goede doelen, omdat hun inzameling dan echt een verschil kan maken. Dit jaar is hun keuze op SOLYLUNA gevallen.

Op woensdagmiddag 23 augustus heeft een groep van ongeveer 300 studenten hun uiterste best gedaan om zoveel mogelijk geld in te zamelen. Aan het einde van de middag kon Jorine Schoenmaker van de organisatiecommissie aan SOLYLUNA een cheque overhandigen van 2082 euro! Toen die opbrengst bekend werd gemaakt, voegde zij eraan toe dat NCDO dit bedrag (bijna) zal verdubbelen.

Madeleine Schoute die de cheque namens SOLYLUNA in ontvangst nam, vertelde hoe belangrijk fysieke therapie is voor de kinderen van SOLYLUNA, zodat zij bijvoorbeeld leren zitten of een lepel vasthouden.

WILT U ONS STEUNEN?

Ons gironummer is 7743561 t.n.v. SOLYLUNA, Stichting Oog voor Kinderen, Bosboom Toussaintstraat 59-2, 1054 AP Amsterdam.

Tel: 020 6120455. E-mail: info@solyluna.org

Wij zijn een 'Artikel 24' instelling dus door de belastingdienst erkend als officieel goed doel. Daarnaast zijn wij in het bezit van een Verklaring van Geen Bezwaar van het Centraal Bureau Fondsenwerving.

Steunen met een incasso machtiging voor een periodieke overschrijving? Wij sturen u graag ons formulier toe om dat te regelen.

Een bijzonder verhaal over een bijzonder bezoek

Op 26 mei 2006 brachten mijn man Lex, onze zoon Jules van zeven en ik een bezoek aan SOLYLUNA in Merida, Yucatan Mexico. We hadden van Jules' school – de Oranje Nassau School in Muiderberg - een uitgebreide brief met groeten, wensen, verhalen en foto's van alle kinderen meegekregen. En een tas vol cadeautjes en een enveloppe met geld. We werden uiterst hartelijk ontvangen door Paty, omdat Marian tijdens ons bezoek in Nederland was.

De kinderen gingen samen met ons in een kring zitten en voor elk kind werd een geschikt cadeautje uitgezocht. Wat waren we alle drie onder de indruk. Opvallend aan iedereen die bij SOLYLUNA werkt, is hun liefde, toewijding en aandacht voor de kinderen. Daardoor kunnen de kinderen echte vorderingen maken. Het was heel bijzonder om dat van dichtbij te mogen aanschouwen. Verder realiseerden wij ons eens te meer hoe goed we het hier in Nederland hebben qua voorzieningen en hoe belangrijk het is om projecten zoals deze financieel te steunen.

Jules en ik hebben samen een verslag voor de school van Jules en voor de Nieuwsbrief van SOLYLUNA gemaakt.

Miriam Jeurissen

Jules: "Ik ben in de vakantie in Mexico geweest. Dat is een heel groot land. Wel 45x zo groot als Nederland en het ligt helemaal aan de andere kant van de wereld. We moesten 11 uur in het vliegtuig om er te komen. Als de zon in Mexico opkomt, gaat ie in Nederland al weer bijna onder. De mensen in Mexico doen dus precies het tegenovergestelde van wat wij hier doen. Grappig he?"

In Mexico woonden vroeger indianen. Ze heetten de MAYA's en ze waren heel knap. Ze hebben de kalender uitgevonden, ontdekten van alles over de sterren en bouwden grote piramides. Die piramides kun je nu nog steeds zien. Ze zijn al gebouwd voordat Jezus werd geboren en dat is echt lang geleden. Ik ben bij eentje geweest waar veel leguanen wonen.

Maar wat ik jullie nu wil vertellen is dat we naar Mérida gingen. En daar wonen de kinderen van SOLYLUNA; de kinderen waarvoor wij elke maandag geld in het potje doen. SOLYLUNA betekent: ZON en MAAN en zo heet het huis waar de kinderen naar toe gaan als hun papa's en mama's werken.

Het zijn niet zomaar kinderen en het is niet zomaar een gewone school of crèche. Het zijn hele speciale kinderen omdat ze allemaal geboren zijn met een handicap. Handicap betekent dat je iets niet zo goed of helemaal niet kunt. Een aantal kinderen is blind, anderen kunnen niet lopen en weer anderen hebben hersens die niet goed zijn gegroeid, waardoor ze praten en bewegen als kleine kinderen terwijl ze toch al groot zijn.

Jules bezoekt met zijn ouders de dagopvangdagopvang

Negen jaar geleden kwam de mevrouw van SOLYLUNA uit Nederland naar Mexico en zag dat er heel veel kinderen waren die ze wilde helpen. Zo'n huis als SOLYLUNA bestond toen nog niet. De kinderen moesten dus gewoon thuis blijven, terwijl hun papa's en mama's gingen werken. Stel je voor, dat je blind bent of niet kunt lopen of dat je hersens niet zo goed werken en dat je dan de hele dag alleen thuis moet blijven. De mevrouw van SOLYLUNA, Marian, vond dat zielig en besloot te helpen."

Miriam: "Nu komen er elke dag 18 kinderen. De jongste is 1 jaar en de oudste 17. Ze komen 's morgens vroeg en ontbijten dan met hun papa's of mama's bij SOLYLUNA. Daarna zijn ze net als jullie de hele dag bezig met dingen leren en oefeningen. Ze leren alleen andere dingen. Dingen die gewone kinderen allang kunnen, maar die voor deze kinderen moeilijk zijn omdat ze een handicap hebben.

Sommige kinderen kunnen bijvoorbeeld niet goed bedenken wanneer ze naar de WC moeten. Daar heeft Marian oefeningen voor bedacht waardoor ze het wel leren en geen luier meer om hoeven. Dat is fijn, want als je 6 of 7 bent of misschien al 12, wil je geen luier meer om. De kinderen die blind zijn hebben speciale verf. Elke kleur heeft een eigen geur. Rood ruikt bijvoorbeeld naar aardbeien en groen naar kerstbomen. Zo kunnen de kinderen ruiken welke kleur ze moeten hebben. De juf tekent een kleurplaat met siliconenverf. Dat is een soort sliertjesverf zodat ze de randjes kunnen voelen en die dan kunnen inkleuren.

Verder krijgen de blinde kinderen 'voelles'. De juf heeft allemaal verschillende dingen: watten, schuurpapier, veertjes maar ook appels, bananen en speciale Mexicaanse vruchten die ze mogen voelen en proeven, zodat ze het verschil leren kennen."

Jules: "Er zijn ook kinderen die in een rolstoel zitten omdat hun benen niet kunnen lopen. Een paar keer per dag oefenen ze bijvoorbeeld om de trap op en af te lopen. In SOLYLUNA is een speciale oefentrap met leuningen waar ze op kunnen hangen. Elke keer gaat het iets beter en na een tijdje kunnen ze dan ook op straat of thuis een beetje lopen. Ze hebben speciale schoenen."

Miriam: "Betty is de kokkin van het huis. Zij kookt elke dag voor de kinderen. Veel verse groenten, vis en kip. Ze eten daar tussen de middag warm en dus geen boterhammetjes zoals wij. Mexicaanse mensen eten sowieso bijna geen boterhammen. Ze eten kleine pannenkoekjes die niet zoet smaken. Als ontbijt, lunch en avondeten. Die heten: tortillas (spreek uit tor-tie-jas).

's Middags mogen de kinderen buiten spelen. Ze hebben een grote speelplaats met een ballenbak en andere dingen om te spelen. Soms krijgen ze gymles maar dan helpt een aantal mama's omdat niet alle kinderen zelf goed kunnen bewegen. En soms gaan ze met zijn allen naar het zwembad. Om 15:30 uur, een kwartiertje later dan jullie, worden de kinderen opgehaald. Avondeten en slapen doen ze dus gewoon thuis bij hun papa's en mama's, broertjes en zusjes."

Jules: "Toen ik kwam, was het een speciale dag en hadden de kinderen een spelochtend gehad. Toen ik met papa en mama binnenkwam, gingen ze allemaal in de kring zitten. Sommigen op een stoel en anderen in hun eigen rolstoel. Een paar kinderen konden zelf lopen, maar de meeste kinderen hadden hulp nodig.

Ze waren heel blij met onze cadeautjes. Samen met de juf is voor ieder kind het beste cadeau uitgezocht: allerlei kleurboeken, tekenblokken, potloden en bellenblaas. We hebben de rammelaars aan de kindjes gegeven die niet kunnen zien."

Miriam: "Jules was best een beetje verlegen toen alle kinderen zo bij elkaar zaten. Ze praten natuurlijk Spaans. Hij kon dus niemand verstaan (gelukkig kon ik vertalen). Het kwam ook omdat hij niet gewend is met gehandicapte kinderen te spelen. In het begin was het een beetje eng."

Jules: "Er waren kinderen die hun benen niet konden bewegen maar er waren er ook die juist heel veel bewegen en met hun ogen draaiden. Ze waren wel allemaal super lief en ik ben blij dat ik ze heb leren kennen. Het is ook belangrijk dat we veel geld blijven inzamelen want dat hebben ze hard nodig."

Hele speciale schoenen.

Huwelijkscadeaus

Monique Kempers en Henk Klein zijn op 27 juni 2006 getrouwd en zij hebben hun gasten gevraagd om donaties voor SOLYLUNA.

Hartelijk dank daarvoor en nog veel geluk samen!

Meer gouden tips

Op onze vraag naar werkbare tips voor het werven van donateurs en fondsen hebben we enkele reacties gekregen. Wij gaan na hoe bruikbaar die zijn.

Ondertussen blijven wij open staan voor meer suggesties!

Nieuwsbrief digitaal

Wilt u voortaan de Nieuwsbrief digitaal ontvangen?

Dan kunt u dat doorgeven aan info@solyluna.org

Nieuws uit Mexico

Nieuwe gezichten:

Bijna twee jaar oud is hij, Jaziel Calam Góngora. Hij heeft een open ruggetje (Espina Bifida) en daardoor moeite met lopen. Jaziel woont in een dorp dat op drie kwartier reizen van Merida ligt. Samen met zijn moeder gaat hij tweemaal in de week naar een overheidscentrum voor fysiotherapie, dat overbezet is en daardoor niet veel tijd voor hem heeft. We hebben afgesproken met de moeder van Jaziel dat zij op

dezelfde dagen ook naar SOLYLUNA komt. Sinds een paar weken loopt hij achter een karretje. Bij het fysiotherapiecentrum zijn ze verbaasd.....

Perla Homa Carreón is net acht. Ze is deel van een tweeling die zwaar gehandicapt ter wereld kwam (Syndroom van West met complicaties). Haar tweelingzusje is na een half jaar overleden. Perla heeft al jaren geen therapie meer gehad en begon lichamelijke deformaties te vertonen. Sinds het begin van het schooljaar komt zij alle dagen naar SOLYLUNA, waar zij zich goed aanpast. In korte tijd is zij veranderd in een actieve achtjarige.

Maria Magdalena oftewel Maggy Hoil Kuk is drie jaar oud. Zij komt uit Motul, een dorp dat op een half uur reizen van Merida ligt. Maggy heeft een hersenbeschadiging met ernstige complicaties. Eigenlijk hebben wij bij SOLYLUNA niet de (medische) capaciteit voor een kind als Maggy. Zij heeft nooit enige therapie gehad en ziet er door gebrek aan beweging uit als een klein Michelinmeisje. In overleg met onze fysiotherapeute hebben we besloten haar in ieder geval de rest van dit jaar op maandag voor fysiotherapie te laten komen. Ook doet zij mee aan het orthese programma.

Afscheid nemen

Opnieuw hebben wij afscheid genomen van iemand uit de SOLYLUNA kring en wel van Don Manuel, de vader van een van onze kinderen. Omar heeft nu geen ouders meer. Zijn twee nog thuis wonende broers zagen geen mogelijkheid de zorg voor hem op zich te nemen, want zij moeten werken om de kost te verdienen. Zijn oudere broer van 23 probeert de familie bij elkaar te houden en wij trachten daarbij te helpen. Wij hopen dat dit gaat lukken.

